

ANNA FITÉ

EL MIL·LENARI VIST PELS JOVES D'AVUI

El món dels joves és, com tots els mons, complex, heterogeni i ple de variants dins la seva concepció global. Per això és gairebé impossible apuntar una idea aproximada del què ha representat per a ells la celebració del Mil·lenari de Catalunya i el mateix fet del Mil·lenari en si, al marge de la seva celebració.

De tota manera, quatre joves sabadellencs han accedit a donar la seva opinió sobre aquest

tema, a títol purament individual. Són Elisabet Palomés, vice-presidenta del Ball de Diables de Sabadell i estudiant de Filologia Catalana, Erika Magem directora teatral i estudiant de magisteri, Xavier Bretones, del Consell de Joves de Sabadell i Anna Grau, periodista.

Aquesta és la seva manera de veure'l.

ELISABET PALOMÉS

El que no em va agradar gens, de bones a primeres, va ser que es fes membre d'honor al rei Borbó perquè jo sóc una persona molt nacionalista i en aquest aspecte no hi estic gens d'acord i fins crec que és una contradicció molt gran a l'hora de commemorar la independència del país.

També penso que tot això del Mil·lenari ha estat una campanya publicitària de Convergència. Per a mi està molt clar perquè fins i tot aquí a Sabadell, em sembla que va ser l'Òmnium Cultural el que va proposar de fer un acte conjunt de totes les entitats d'aquí i a l'hora de la veritat es va convocar qui els va semblar a una reunió, a la qual no estàvem convidats i que hi havia un aire tant d'espardenya i barretina que em sembla que ja queda desfasat.

Penso que hem d'anar molt més lluny, que tenim una mica més d'imaginació i que l'època aquesta ja ha passat.

Pel que fa a nosaltres els joves, no crec que n'hagim tret gaire partit d'aquesta celebració. Potser una cosa bona és que hem pogut saber una mica més de la història de Catalunya, però de cara a nosaltres, no hi ha hagut cap acte directament dirigit als joves que no estiguin polititzats, que ens hagi arribat.

ERIKA MAGEM

Tot el que per a mi ha significat la celebració del Mil·lenari de Catalunya ha estat anar

a veure una exposició d'art romànic a Barcelona, però res més. Realment m'he assabentat de molt poca cosa i crec que tot el que han fet no ha arribat als joves.

És més, jo vaig anar a veure l'exposició a través de la facultat, sense que en cap moment se'ns fes referència al Mil·lenari del qual ni ens n'han parlat. Suposo que aquesta celebració ha servit per organitzar coses i moltes, però el que jo vull dir és que, molta gent, molts joves, no ens n'hem assabentat, ens ha quedat lluny.

Sí, per a mi el Mil·lenari de Catalunya ha passat molt desapercebut i això que penso que és important celebrar-lo. Però potser s'hagués pogut fer d'una altra manera més popular i no de manera tant centralitzada per uns organismes que és el que m'imagino que han fet, monopolitzant-t'ho tot unes institucions. Haurien hagut de mirar que arribés més a la gent.

Sé que s'ha celebrat perquè he vist cartells, propaganda —potser més a Barcelona que aquí

a Sabadell, on hi ha hagut molt poca cosa— però no han aconseguit motivar-me.

De tota manera, confesso que no sóc massa radical en tot això, no estic gaire aferrada a les tradicions catalanes i potser per això, i per la manca de temps per fer-ho, no m'he mogut massa per saber de què anava.

XAVI BRETONES

Penso que el Mil·lenari de Catalunya és un fet eminentment nacionalista, que tota persona ha de recordar i replantejar-se el seu significat. Donada la situació política de democràcia i obertura a Europa, em sembla que per a molts, el fet de sentir-se i conservar la identitat catalana és complicat. És possible que sigui un fet preocupant que ens hem de plantejar seriosament, ja que cada dia més les noves generacions que pugen ho fan dins d'un món cultural que es va homogenitzant.

Malgrat aquest plantejament nacionalista no sembla que la campanya sigui ferventment per destacar aquest fet. Personalment desconec els objectius que s'han establert en aquesta commemoració i tinc la impressió que hi ha detalls en la seva organització i desenvolupament que no són prou encertats.

Encara que, sí reconec l'espai de participació que s'ha proposat amb la construcció de Meses ciutadanes arreu, dubto que el Mil·lenari hagi canviat alguna cosa en les entitats membres, ja sigui a l'hora de fer activitats o de cara als seus participants.

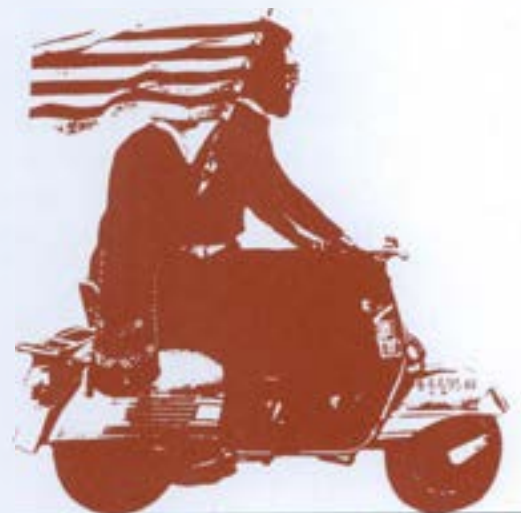
En definitiva la promoció del Mil·lenari dóna una imatge massa institucional i no arriba a qui no està «sensibilitzat» prèviament pel tema. I com sol passar en aquestes coses, per a la majoria de la gent el Mil·lenari ha passat de manera discreta i irrellevant.

Espero que aquesta commemoració, aquest recordar esdeveniments passats, ens faci replantejar moltes coses. Ja sigui des del punt de vista de Catalunya com a nació o dels fets i de les condicions de vida i de quotidianitat que pateix Catalunya i que grans muntatges com aquests —potser massa d'aparador— no seran prou efectius per arribar a captar l'atenció del que els joves, crec que actualment, volen.

ANNA GRAU

Personalment, a hores d'ara encara no he aconseguit fer-me una idea exacta de la importància del Mil·lenari. És evident que arribar als mil anys d'història ha de tenir alguna transcendència per als pobles, sobretot si aquests tenen un passat, remot i recent, tan sotraguejat com el nostre.

Però hi ha moltes maneres d'assumir aquests mil anys. Crec que institucionalment s'ha volgut fer un gran esforç per bastir dins d'aquesta commemoració una mena de marc de

Resumint, no sé massa què dir, i m'arris-
caria a opinar que a molta gent li passa el
mateix. El Mil·lenari ha quedat surant, a mig
fer, sona dispers i llunyà. Només sembla sòlid
quan sona institucionalment. I, en conseqüèn-
cia, esdevé poc proper, poc propi. Com si la
cosa no anés per a nosaltres.

reflexió col·lectiva. I, per això mateix del con-
cepte col·lectiu, diria que s'ha pretès deixar una
porta oberta a tot tipus d'iniciatives privades.

El resultat? Per la meua feina tracto amb
moltíssima gent, i molt diversa. I he de dir que
només a sectors molt determinats he notat una
autèntica motivació entorn del Mil·lenari. Per
a la majoria no passa de ser com una gran con-
fusió, una capa amplíssima sota la qual es pot
encabir tot. Un calaix de sastre.

L'església catalana ens ha sorprès amb la
seua impressionant exposició «Millenum». Tot
d'artistes, pensadors i polítics hi han dit o fet
la seva. I s'ha coincidit en el temps amb un cert
clima d'exaltació, una febre de les efemèrides
i dates solemnes: Barcelona 92, Sevilla 92,
l'Acta Única Europea, etc. Potser una mica a
causa de tot això, no sé gaire bé quin és el gest
adequat per adoptar en aquestes circumstàncies.
És el Mil·lenari un motiu de legítim orgull i
prou, o podria servir per passar llista dels nos-
tres problemes com a nació, i també de les nos-
tres errades?

